

La lyset deres skinne for menneskene slik at de kan se de gode gjerningene deres og prise deres Far, han som er i himmelen. Mat 5: 16.

Å, for et herlig syn, som kan fryde både himmel og jord, når en kristen som brenner av nidkjærhet for troens vei, for Lammets ære. Brenner av nidkjærhet mot enhver tanke på at vi med egne gjerninger kan fortjene noe som helst i Guds øyne. Men som likevel selv samtidig er det mest omtenkssomme og oppofrende medmenneske, rik på gode gjerninger og flittig i Herrens tjeneste!

Å, denne guddommelige kombinasjonen kan fullstendig knekke Satan. Det er ikke noe som mer er i stand til å ødelegge hans rike, som så sterkt og klart vitner om evangeliets sannhet. Ingenting som griper sinnene så sterkt, og overbeviser dem, som akkurat denne kombinasjonen av en nidkjær holdning mot all gjerningskristendom, og samtidig rikelig av gode gjerninger i ens liv.

Har jeg bare det ene, f. eks. nidkjærhet for troens vei, og mot gjerningskristendom. Men selv ikke gjør gode gjerninger. Da blir alle menneskers dom bare denne: «Det er jo en svært så lettvinnt vei til frelsen; bare å tro, og slippe å gjøre noe godt!»

Men kan dine nærmeste og naboer vitne om at ingen er mer villig og glad i å gjøre gode gjerninger, enn akkurat du som så sterkt avviser gjerninger i spørsmålet om rettferdighet innfor Gud. Da «får du dårlige og uforstandige mennesker til å tie». Da vil alle oppriktige sjeler tvinges til å innse at «det er ikke for sin egen makelighets skyld dette mennesket tar så sterkt avstand fra gjerningenes verdi. For han beviser selv noe annet».

Derfor er disse svært verdifulle kristne; som best mulig kan forene disse to tingene: Nidkjærhet bare for Lammets fortjeneste, men samtidig selv gjør mange gode gjerninger. La oss be Gud at vi må få beholde slike kristne lenge på jorden! For det er gjennom slike at Kristi rike har sin sterkeste framgang.

Derimot er det en stor vanære for Kristi rike når en kristen som bekjenner troen lever et åndelig dovent og ufruktbart liv. Ja, gjennom åpenbar løssluppenhet slipper anklagerne til.

Da vil de som hører din vakre bekjennelse, men ser ditt dårlige liv, forarget vende seg bort og si: «Krever din vakre bekjennelse ikke mer, da må jo jeg også kunne si jeg er en kristen», o. l. Da har disse fått den sterkeste støtte for sitt uomvendte liv og sin forakt for ordet om anger og omvendelse. Og den støtten har de fått av deg – av en som kaller seg en kristen, og tvert imot skulle vært med og vekke ham opp.

Å, for en forferdelig situasjon for samvittigheten, når din prøvetid her på jord er slutt. Når det er slutt på alle anledningene til å forandre på dette! Du har fått bud om å «avlegge regnskap. Du kan ikke lenger være min forvalter». Å, for en hjerteskjærende angst, når du kommer i hu hvor mye du har hørt og trodd og bekjent om Kristi kjærlighet, om Kristi lidelse. Og hvordan du likevel ikke levde for ham til hans ære. Men bare levde for deg selv, bare etter ditt kjøds lyster. Du tenker på dem som levde sammen med deg her i nådens tid; hvor lite oppbyggelse de fikk gjennom deg, – bare på grunn av ditt dårlige liv –!

Da vil du med gru si: Å, mine barn og medarbeidere har nok hørt gode ord fra meg, men sett dårlige gjerninger. Derfor gikk det gode de hørte så lite til hjertet hos dem. Mine kolleger og ansatte sitter igjen med dette inntrykket: «De som taler mye om Gud er jo bare hyklere». Og slik har de lært å forakte Ordet.

Måtte Gud bevare alle troende i tide! Klart nok vil ingen unngå bebreidelser i samvittigheten, eller Satans gloende piler. Ingen er fullkomne. Og aller minst vil en blind verden bedømme oss rettfærdig, men kommer til å forkaste det mest gudgitte livet, på samme måte som de også sa alt mulig ondt om selve herlighetens Herre.

Men vi har alle en bevisst oppfatning av forskjellen på den svakheten i kjødet som jeg erkjenner og angreir, og som jeg bekjemper. Og på den andre side den løssluppenhet som får regjere fullstendig ubegrenset, og som er det som først og fremst opptar meg. Det er gjennom slikt evangeliet blir spottet. For hvis jeg selv åpent dømmar mine feil, og beklager dem, har jeg med det gitt Gud æren og reddet evangeliet fra å bli spottet på grunn av dette.

Men husk igjen det vi sa om kombinasjonen av nidkjærhet for troens vei, og samtidig et liv i gode gjerninger.

Hvis derimot dine gode gjerninger gjør at du først og sist taler om disse, slik at gjerningene og det å følge Kristus blir både A og Å i din kristendom. Da er det all grunn til å frykte for at det er dette som er blitt ditt hjertes trøst, din tros hemmelige grunn, «for det hjertet flyter over av, det taler munnen».

Nei, sangen må være om Lammet, – «Lammet som ble slaktet og kjøpte oss til Gud med sitt blod». Gjerningene må bare flyte ut fra denne Kristi kjærlighet. Da vil Kristus få all ære. Slik at ikke vårt, men hans navn blir æret og holdt hellig.